

RĪGAS DOMES PILSĒTAS ATTĪSTĪBAS DEPARTAMENTS
PILSĒTVIDES ATTĪSTĪBAS PĀRVALDE

Tālrunis 67105816, e-pasts: pad@riga.lv

www.rdpad.lv

**Mājokļu attīstības tematiskā plānojuma
paplašinātās darba grupas sanāksme**

PROTOKOLS

2016. gada 29. aprīlī

Rīgā

Nr. 2

Sanāksme tiek atklāta plkst. 9.40

Sanāksmi vada:

Ilze Purmale Rīgas domes Pilsētas attīstības departamenta Pilsētvides attīstības pārvaldes vadītāja, direktora vietniece pilsētvides attīstības jautājumos.

Sanāksmē piedalās:

Inese Sirmā Rīgas domes Pilsētas attīstības departamenta Pilsētvides attīstības pārvaldes Teritorijas plānojuma nodaļas vadītāja, pārvaldes vadītāja vietniece;

Māra

Liepa-Zemeša Rīgas domes Pilsētas attīstības departamenta Pilsētvides attīstības pārvaldes Teritorijas plānojuma nodaļas vadītāja vietniece;

Karīna Jansone Rīgas domes Pilsētas attīstības departamenta Pilsētvides attīstības pārvaldes Teritorijas plānojuma nodaļas galvenā teritorijas plānotāja;

Lauma Līdaka Rīgas domes Pilsētas attīstības departamenta Pilsētvides attīstības pārvaldes Teritorijas plānojuma galvenā projektu vadītāja teritorijas plānošanas jomā;

Jānis Saulītis Rīgas domes Pilsētas attīstības departamenta Pilsētvides attīstības pārvaldes Teritorijas plānojuma nodaļas galvenais ĢIS speciālists – teritorijas plānotājs;

Gunta Bičevska Rīgas domes Pilsētas attīstības departamenta Pilsētvides attīstības pārvaldes Teritorijas plānojuma nodaļas galvenā ĢIS speciāliste – teritorijas plānotāja;

Elgita Beinaroviča Rīgas domes Pilsētas attīstības departamenta Pilsētvides attīstības pārvaldes Teritorijas plānojuma nodaļas eksperte administratīvās pārvaldes jomā;

Elīta Šveica Rīgas domes Pilsētas attīstības departamenta Pilsētvides attīstības pārvaldes Lokālpilānojumu nodaļas vadītāja;

Irbe Karule Rīgas domes Pilsētas attīstības departamenta Pilsētvides attīstības pārvaldes Lokālpilānojumu nodaļas galvenā teritorijas plānotāja;

Egita Gaile	Rīgas domes Pilsētas attīstības departamenta Pilsētvides attīstības pārvaldes Lokālpārvaldes nodaļas projektu vadītāja sabiedrības līdzdalības jomā;
Agnese Madžule-Bajāre	Rīgas domes Pilsētas attīstības departamenta Pilsētvides attīstības pārvaldes Vēsturiskā centra plānošanas nodaļas galvenā teritorijas plānotāja;
Andris Ločmanis	Rīgas domes Pilsētas attīstības departamenta Stratēģiskās vadības pārvaldes Stratēģiskās plānošanas nodaļas galvenais telpiskās attīstības plānotājs – ĢIS eksperts;
Ksenija Sidorova	Rīgas domes Pilsētas attīstības departamenta praktikante;
Viktorija Priļenska	Rīgas domes Pilsētas attīstības departamenta praktikante.

Citu institūciju / organizāciju pārstāvji:

Regīna Bula	Rīgas pašvaldība aģentūras “Rīgas pilsētas arhitekta birojs” direktora vietniece;
Aleksandrs Feļtins	Rīgas pašvaldības aģentūras “Rīgas pilsētas arhitekta birojs” projektu vadītājs;
Dina Krūka	Rīgas Ziemeļu izpilddirekcijas Teritorijas apsaimniekošanas un attīstības nodaļas vecākā referente;
Jānis Lejnīeks	Rīgas Austrumu izpilddirekcijas Nekustamā īpašuma nodaļas ekonomikas attīstības projektu vadītājs;
Edvīns Čulkstēns	Rīgas Pārdaugavas izpilddirekcijas Teritorijas apsaimniekošanas un attīstības nodaļas vecākais speciālists;
Juris Golunovs	Rīgas p/a „Rīgas enerģētikas aģentūra” Energoefektivitātes informācijas centra vadītājs;
Lelde Līce	Rīgas pašvaldības dzīvojamo māju privatizācijas komisija;
Simona Jasinska	Rīgas pašvaldības dzīvojamo māju privatizācijas komisija;
Kristīne Āboliņa	Latvijas Universitāte, Ģeogrāfijas un zemes zinātņu fakultāte;
Edgars Bondars	Rīgas Tehniskā universitāte, Arhitektūras un plānošanas fakultāte;
Antra Viļuma	Rīgas Tehniskā universitāte;
Uģis Mālmanis	Rīgas Tehniskā universitāte;
Elīta Kalniņa	Vides aizsardzības klubs;
Līna Dimitrijeva	Latvijas teritoriālpārvaldes asociācija, SIA “Reģionālie projekti”;
Diāna Zamurajeva	“Mana Rīga”;
Ilona Jahimoviča	“Vecāķu biedrība”;
Inese Neļķe	Biedrība “Berginieki”;
Kaspars Spunde	Čiekurkalna attīstības biedrība;
Vladimirs Morozovs	Fonds “Imantas draugi”;
Mihails Simvulidi	Latvijas Riteņbraucēju apvienība;
Pauls Jaunzems	Buļļu apkaimes iedzīvotājs.

Sanāksmi protokolē:

Solvita Kalvīte Rīgas domes Pilsētas attīstības departamenta Pilsētvides attīstības pārvaldes Teritorijas plānojuma nodaļas galvenā projektu vadītāja sabiedrības līdzdalības jomā.

Darba kārtībā:

1. Diskusijas atklāšana.
2. Iepazīstināšana ar Mājokļu tematiskā plānojuma mērķiem, darba izdevumu, saturu.
3. Diskusija:
 - 3.1. Vēlamais pakalpojumu veidu klāsts dzīvojamās apbūves teritorijās;
 - 3.2. Esošo lielmēroga dzīvojamo rajonu mājām funkcionāli piesaistāmajos zemesgabalos nepieciešamā infrastruktūra un izmantošana.
 - 3.3. Citi priekšlikumi.
4. Citi priekšlikumi.

I. Purmale atklāj sanākumi un informē, ka tiek uzsākts diskusiju cikls par tematisko plānojumu risinājumiem, kas norisināsies piektdienās līdz 10. jūnijam. Šajā laikā tiks diskutēts par septiņiem no 11 tematiskajiem plānojumiem. Šī ir paplašinātās tematisko plānojumu darba grupu sanāksmes, uz kurām ir aicināti arī profesionālo organizāciju, apkaimju un vides nevalstiskās organizācijas. Pārējie tematiskie plānojumu šobrīd nav tādā gatavības stadijā, lai par to risinājumiem publiski diskutētu. Esam sagatavojuši jautājumus, par kuriem vēlamies šodien saņemt viedokļus tieši par Mājokļu attīstības tematisko plānojumu. Nākamā sanāksme būs 6. maijā par Ūdensmalu un krastmalu tematisko plānojumu un 20. maijā par Kultūrvēsturisko teritoriju tematisko plānojumu. Par turpmākajām diskusijām Jūs informēsīm. I. Purmale klātesošos iepazīstina ar tematisko plānojumu izstrādes vadītājiem.

K. Jansone iepazīstina klātesošos ar Mājokļu attīstības tematiskā plānojuma mērķiem, darba uzdevumu un saturu.

K. Jansone sniedz prezentāciju par pirmo diskusijas jautājumu - vēlamais pakalpojumu veidu klāsts dzīvojamās apbūves teritorijās.

Diskusija.

J. Lejnieks: Manuprāt, vai nav par skarbu tā prasība par detālplānojumu. Lai atvērtu kādu mazu kafejnīcu Bierīņu vai citā apkaimē, tiek liegta iespēja uzņēmējdarbībai. Lai atvērtu kafejnīcu, kurā ir pieci krēsli... vai tas nav par daudz?

I. Sirmā: Viedokļi atšķiras. Esam saņēmuši arī pilnīgi pretējus viedokļus – cilvēki, kas dzīvo savrupmājās, nelabprāt vēlas redzēt sev blakus citu funkciju. Ir diskusijas starp mazstāvu daudzdzīvokļu māju attīstītājiem un savrupmāju īpašniekiem, ka viņi pat daudzdzīvokļu māju blakus nevēlas redzēt. Mēs pieņemam šo viedokli.

L. Dimitrijeva: Man jautājums par ārstu praksi. Vai tas ir tāds ēkas tips? Jo faktiski tā ir telpas izmantošana. Vai būtu jāakcentē ārsta prakses kā papildus izmantošana?

I. Sirmā: Lūdzu precizējiet, ko nozīmē - akcentēt?

L. Dimitrijeva: Vai ārstu prakse ir kā ēku, būves tips? Par pirmsskolas izglītības iestādi ir skaidrs, bet par ārstu praksi...

I. Sirmā: Ārstu prakse, protams, var tikt ierīkota jebkurā ēkā un jebkurā ēkas tipā, tā vairāk ir ēkas funkcija. Ja Jūs vēlaties šo funkciju veikt savrupmājā, ir jānotiek procesam. Jāveic ēkas funkcijas maiņa.

K. Jansone: Ņemot vērā, ka ārstu prakse ir viens no teritorijas izmantošanas veidiem, ko ietver veselības iestāžu apbūve, tad mūsu un arī pētījuma izstrādātāju doma bija - noteikt, ka savrupmāju apbūves teritorijā neparādās liela mēroga veselības centrs. Tas ir nosacījums mērogam. Mums bija arī diskusijas, ko nozīmē ārsta prakse? Vai tas ir viens vai trīs ārsti, kas pieņem pacientus. Tas vēlams izmērs, par ko mēs vienojāmies, ir ārstu prakse, kur vienlaicīgi var pieņemt trīs speciālisti. Tas nozīmē, ka tā nevar būt liela ēka. Tas domāts, lai ierobežotu tieši apbūves izmēru.

M. Liepa-Zemeša: Gribēju paturpināt J. Lejnieka kunga teikto. Tā kā mēs esam definējuši izmēru ārstu praksēm, varbūt ir kādi priekšlikumi attiecībā uz kafejnīcu izmantošanu? Kas tad ir tā mazā kafejnīca ar pieciem galdiņiem?

J. Lejnieks: Četri galdiņi.

E. Kalniņa: Turpinot diskusiju par kafejnīcām. **Ja negrib, lai būtu stacionāra kafejnīca, varbūt var ņemt pasaules piemērus, ka kafejnīca var būt arī pārvietojama, uz riteņiem, kas tiek atvesta uz konkrētu pasākumu brīvdienās.** Ņujorkā ir svētku pasākumi, kad vienlaicīgi sabrauc 20 šādas mašīnas un cilvēki var izvēlēties. Protams, mums nav tas mērogs. Tad arī nevarētu būt iebildumi cilvēkiem, kas negrib, ka visu laiku pie mājas ir kafejnīca.

I. Sirmā: Saprotu, ka Jūsu ierosinājums ir vairāk par tādām akcijām vai pasākumiem, kas nepakļaujas būvniecības procesam.

E. Kalniņa: Vienkārši laukumu savrupmāju teritorijā, kur tas varētu notikt.

I. Sirmā: Laukumu sabiedrisko aktivitāšu norisei, pulcēšanās vietai?

E. Kalniņa: Jā, bet, piemēram, Olainē ir uztaisītas piknika vietas, kur pie katras ir arī ūdens krāns un vieta ugunsuram. Ja ir ēdināšana, vajag ūdeni.

I. Sirmā: Mēs šobrīd runājam par savrupmāju apbūves teritoriju. Tas, ko Jūs ierosināt, varētu būt publiskās ārtelpas jeb dabas un apstādījumu teritorijā. Piemēram, Mežaparkā.

E. Kalniņa: Atbalstot J. Lejnieka kungu un zinot, ka Bieriņu apkaimē daudz kas notiek, varbūt, ka tur tieši tas arī pietrūkst. Tas būtu tas veids, lai mazinātu uztraukumu.

K. Ābola: Mani priekšlikumi balstās uz pētījumiem, kur ir skatīts, kas ir laba apkaime. Šie pētījumi ir realizējušies, piemēram, Eiropas vienotajos rādītājos, ko Rīgas pilsēta ir izmantojusi apkaimes kvalitātes novērtējuma. Tur kā ļoti būtisks pakalpojums, infrastruktūras elements, lai būtu laba apkaime, ir tas, ka 300 vai 500 metru attālumā cilvēkam ir vēlams: ārsts, sabiedriskā transporta pietura, bērnudārzs un arī sākumskola ir ļoti būtiska savrupmāju apbūves teritorijā.

Otra lieta, kas attiecas uz visiem šiem četriem zonējumiem, ir parks vai rekreācijas teritorija. No Mežaparka pieredzes – ja mēs runājam par savu privātmāju, mēs neviens negribam, lai blakus ir kafejnīca vai tml., bet tematiskais plānojums ir dokuments, kur no pilsētas puses var skatīties, vai apkaimē vispār paliek kaut kāds objekts, kurā vispār var veidoties kopiena. Jūs paši zināt, esat ļoti daudz pūles veltījuši apkaimju forumu organizēšanai... ir apkaimes, kur tas vienkārši nenotiek. Ja neliels zonējamā parku un sākumskolu Mežaparkā, mums jau ir situācijas, kad cilvēkiem nav kur iet talkot, nav šo kopējo notikumu.

Otrs aspekts parkam un rekreācijai – šie visi ir maksas objekti. Ir nepieciešama bezmaksas teritorija apkaimē – vai tā būtu savrupmāju teritorija vai daudzdzīvokļu, kur cilvēki var iet ārā un bērni sākt spēlēties kopā. Tas ir savādāk, nekā iet vienam pie otra sētā spēlēties. Un pilsēta nevar uzlikt šo zaļās zonas funkciju tikai uz iedzīvotāju pleciem, nosakot, ka 45% jābūt zaļajai teritorijai un tad mums ar to pietiek. Šie parki kā kopējā publiskā teritorija ir jāparedz. Jums tur ir prasības detālplānojumiem.

Trešais aspekts, kāpēc parks būtu nepieciešamas visās četrās apbūves teritorijās – **nemot vērā sarukšanas fenomenu Rīgā, tas varbūt atvieglotu individuālajiem zemes īpašniekiem, ka viņš drīkst tagad nebūvēt, jo nav tā noieta.** Ka viņš drīkst izmantot kā palīgizmantošanu, kā papildizmantošanu zaļo zonu. Lai viņš nav kā ķīlnieks, ka obligāti kaut kas jābūvē un ja nē, tad jāmaksā liels nodoklis. Ir diezgan daudzi, kas ir iegādājušies zemes, lai kaut ko darītu, bet pēc šiem papildizmantošanas noteikumiem viņš to zaļo zonu nevar taisīt.

I. Sirmā: Paldies, Jūsu priekšlikums ir plašāks un jau profesionāls skatījums uz teritorijas plānojuma funkcionālo zonējumu un telpisko struktūru. Par atļauto izmantošanu – publiskā ārtelpa ir atļauta jebkurā funkcionālajā zonā, līdz ar to mēs to neesam iekļāvuši šajā sarakstā. Runājot par apkaimju centriem, par iespējām iedzīvotājiem paredzēt pulcēšanās vietas vai bērnu rotaļu laukumiem vai rekreācijas zonas, to mēs saprotam, ka tā ir valsts/ pašvaldību funkcija un kā jau I.Purmale minēja, mums ir valsts, pašvaldības funkcijām paredzētais tematiskais plānojums, kurā mēs esam attēlojuši konkrētus zemes gabalus, kas ir rezervēti šai funkcijai un konkrēti arī publiskās ārtelpas funkcijai. Mērķis ir nodrošināt pēc iespējas iedzīvotāju dzīvesvietās šīs teritorijas, kurās potenciāli varētu tikt iedzīvotāju rekreācijas vajadzības nodrošinātas.

Diskusija ir par šiem rādiusiem, kas ir 300 – 500 metri. Pirmkārt, tas ir atkarīgs no funkcionālās zonas jeb mājokļu tipa – vai mēs runājam par savrupmāju teritoriju vai daudzstāvu mikrorajoniem, kur ir daudz lielāks iedzīvotāju blīvums. Attiecīgi arī katras šīs zonas apkalpes rādiuss ir atšķirīgs. Ja runa ir par lielu Mežaparku, tad tur brauc iedzīvotāji atpūsties no visas Rīgas. Ja tas ir neliels skvērs, tad tam ir mazāks apkalpes rādiuss. Mēs

skaidrosim šos principus atsevišķā sanāksmē, kas būs veltīta valsts un pašvaldības funkcijām. Paldies par Jūsu skatījumu.

I. Purmale: Vēlos piebilst par nodokļu jautājumu. Tā ir ļoti laba doma. Mēs tematiskajā plānojumā ierakstīsim idejas kā risinājumos jautājumus. Vienīgi, tas nav atrisināms ar teritorijas plānojumu. Tā ir ļoti plaša tēma, kur pašvaldībai būtu jādomā par nodokļu sistēmu kā tādu, gan par atvieglojumiem, gan nākšanu pretī iedzīvotājiem. To kā instrumentu vajadzētu izmantot. Tā būs atsevišķa tēma, kas būs atrunāta, vienīgi teritorijas plānojums nav tas, kur šo varēsim pilnībā atrisināt.

M. Liepa-Zemeša: Jautājums, ko K. Āboliņas kundze minēja par vispārīgās izglītības iestādēm. Varbūt kādam citam ir kādi komentāri, jo mēs šādā veidā varētu atbalstīt izglītības iestādes, definējot kaut kādu izmēru skolām, pamatskolām, sākumskolām, kas varētu tikt izvietotas savrupmāju apbūves teritorijās.

E. Kalniņa: Savrupmāju rajonos jau bieži ir mazas privātas skoliņas, ko ierīko savrupmājā. Domājot par Bierīņiem, tur braucamā daļa ir tik šaura, ka svešiem nav ko rādīties, jo iet nav kur. Gājējam vispār nav kur normāli pārvietoties. **Pie jaunajiem savrupmāju rajoniem noteikti vajadzētu pielikt, ka nepieciešama ietve gājējiem.** Pie lielajiem dzīvojamajiem rajoniem to pieliek, bet savrupmājām arī vajadzētu.

M. Liepa-Zemeša: Vai pareizi sapratu, ka savrupmāju apbūves teritorijā nebūtu vieta tādiem publiskiem objektiem kā skolas.

E. Kalniņa: Būtu. Bet tas ir kaut kā jāparedz. Ja tā ir skoliņa, tad tas ir citādāk, nekā ja tā ir savrupmāja.

K. Jansone: Par savrupmāju teritoriju ceļiem. Mums būs tematiskais plānojums par publisko ārtelpu, kur šis tiks risināts, bet vairāk uz jaunām savrupmāju apbūves teritorijām. Bet domājot par esošo savrupmāju teritoriju attīstību, domājot par papildizmantošanu šajās teritorijās, jāskatās, kāds ir sākumskolas izmērs. Vienā brīdī sākumskola var kļūt par dzīves kvalitātes līmeni pazeminošu objektu. Protams, būtu ļoti labi, ja sākumskolas bērns ātri var aiziet uz skolu kājām, ka vecāki var aizvest bērnus ar kājām. Bet realitāte ir tāda, ka ļoti daudzi vecāki savus bērnus ved ar mašīnu. Mašīnu virpulis rītos un vakaros savrupmāju teritorijā varētu nebūt īpaši piemērots. Bija arī diskusijas par bērnudārziem – vai vajag vai nevajag. Es vēlos lūgt darba grupu padiskutēt – vai sākumskolas vajag, nevajag? Cik lielas? Kādi būtu nosacījumi?

K. Āboliņa: Man komentārs no Mežaparka pieredzes. Šos plānojumus var izmantot abējādi. **Ja Jūs ieliktu, ka sākumskola paliek, tad tas palīdzētu saglabāt Mežaparkā sākumskolu tur, kur tā ir.** Bet tikpat labi var pateikt, ka mums it tematiskie plāni, kas nosaka, ka savrupmāju apbūves teritorijā nedrīkst būt sākumskolas, tā nav tā funkcija. Tā ir ļoti maza skola, bija jau gadījums, ka tā būtu ļoti skaista privātmāja. To plānojumu var izmantot abpusēji. Lai tā būtu laba apkaime, lūgums paredzēt sākumskolas iespēju. Transporta jautājumus var risināt dažādi.

Bet tikai dēļ tā, ka ir vairāk mašīnas, tomēr vajadzētu padiskutēt, ar Sociālo un Labklājības departamentu, kur ir visdrošākā sākumskolas vide bērnam.

J. Lejnieks: **Pievienojos K. Āboliņas kundzes teiktajam.** Mežaparks un Bierīni ir ļoti atšķirīgas apkaimes. Skaidrs, ka Mežaparka ielu tīklojums un ielu profili ir piemērotāki šādam gadījumam. **Ja var sekmēt vienas skolas saglabāšanu, kur tā jau ir, kāpēc to nedarīt. Savukārt par Bierīniem – droši vien, ka varētu būt skola, ja ielu struktūra ir piemērota.** Mēs varam atrast, kur ir piemērota vieta un kur nav. Pilsēta nav viendabīga.

K. Spunde: Vēlos vēlreiz akcentēt, ko teica K. Āboliņa no Mežaparka apkaimes, **uzsverot apkaimes centra, laukuma nepieciešamību, kur cilvēki varētu sapulcēties, svinēt svētkus, darīt kopīgas lietas.** Pēc pieredzes zinu, ka tas mums ļoti pietrūkst. **To mēs no Čiekurkalna attīstības biedrības vēlētos, lai ieraksta protokolā un pievērš īpašu uzmanību.**

L. Dimitrijeva: Vēlos pieminēt **sporta būves.** Nerunājot par milzīgām sporta būvēm, bet par tādām, **kas iederētos savrupmāju apbūves teritorijā, piemēram, nelieli basketbola laukumi, skeitparki utml.** Vai tas šeit nav paredzēts? Saskaņā ar vispārīgiem apbūves noteikumiem pie publiskās ārtelpas sporta būves nav minētas.

I. Sirmā: Vispārīgajos apbūves noteikumos kā izmantošanas veids - sporta būves – ir visdažādākās. Sākot ar stadioniem un milzīgām sporta hallēm, līdz pat atklātiem sporta laukumiem. Domāju, ka būtu ļoti labi, ja mēs šo izmantošanas veida aprakstu varētu precizēt atbilstoši funkcionālai zonai, mājokļu tipam. Iespējams, savrupmāju apbūves teritorijā varētu būt pieļaujami šādi nelieli sporta laukumi, kur atrastos ārā trenāžieri. Jautājums Jums par šo sporta būvju mērogu. Vai būtu pieļaujams arī sportam paredzētas ēkas, kā sporta centrs. Kurā no šīm funkcionālajām zonām?

I. Purmale: Par procedūrām. Mēs atbalstām visas tās funkcijas par ko iepriekš runājām, kā papildus izmantošanu. Tikai jautājums – ar vai bez procedūras. Ja to atļauj bez procedūras, tad mums būtu jānosaka apmērs. Mūsu šī brīža teritorijas plānojumā ir mēģināts noteikts kvadrātmetrus. Bet vienmēr ir tā, ka drusku pietrūkst un tad ir problēmas. Mēs sliecamies uz to, ka noteikt procedūras, ar kādām apbūve ir iespējama, nenosakot precīzu apmēru. Es no jums saprotu, ka tas liekas kā apgrūtinājums, lieka procedūra. Varētu par šo padiskutēt un padomāt. Kādi priekšlikumi? Kā darīt labāk?

L. Dimitrijeva: Droši vien, ka tādām nelielām sporta laukumam, ja tas ir tikai ārtelpas labiekārtojums, nebūtu nepieciešams detālplānojums.

K. Jansone: Lūgums precizēt, ko nozīmē – neliels. Cik liels ir neliels?

L. Dimitrijeva: Es neesmu tāds sporta speciālists, bet dzīvojot Rīgā, mēs saprotam, ko mēs gribam pa vakariem darīt, lai nesēdētu pie televizoriem. Tās nav sporta halles un peldbaseini, bet tas ir laukums, kur iemest grozā basketbola bumbu, pabraukāt ar skrejriteni utml. Tā faktiski ir teritorijas labiekārtošana. Šajās pašās savrupmāju teritorijās, kas netiek apgūtas,

kāpēc vienu zemes vienību tam nevarētu paredzēt? Te nav runa par apmeklētājiem, tie nebūs ne 200, ne 300 apmeklētāji. Tas sasaucās kopā ar kopīgā laika pavadīšanu apkaimēs.

J. Lejnieks: Varētu būt regulējums – bez tribīnēm. Kas tad to troksni izraisa? Tie ir skatītāji, kas bļautās. Sportisti vienkārši sporto.

K. Spunde: Es domāju, ka papildus troksni izraisa viss, kas saistīts ar bumbošanu un bumbām. Bet ja tie ir **vienkārši trenāžieri, kur cilvēki pievelkas vai min pedāļus, nekādus papildus ierobežojumus nevajag**. Pasakām, piemēram, 4-5 trenāžieri.

I. Sirmā: Attiecībā uz sporta aktivitātēm, es saprotu, ja runa ir par savrupmāju apbūves teritorijām, tad tās ir atklātas. Nav runa par ēkām. Un tur tas dalījums (saskaņā ar vispārējās apbūves noteikumiem), ja mēs runājam par āra trenāžieru izvietošanu, tad tas varētu būt zem labiekārtotas publiskās ārtelpas izmantošanas. Ja tas ir laukums ar segumu (volejbols, basketbols), tad tā ir klasificējama kā sporta būve, kas paredzama ar atbilstošu būvprojektu. Vajadzētu saprast, par ko mēs varam vienoties: vai tā ir labiekārtota ārtelpa ar āra trenāžieriem vai tomēr tas ir sporta laukums ar atbilstošu segumu sportošanas vajadzībām.

K. Jansone: Mums ir ierobežojošs faktors – Ministru kabineta noteikumi, kas nosaka konkrētus papildizmantošanas veidus katrā funkcionālajā zonējumā. Diemžēl savrupmāju dzīvojamā teritorijā sporta būves nav atļautas. Tas nozīmē, ka mums ir jāparedz speciāla funkcionālā zona vienam vai diviem zemes gabaliem savrupmāju apbūves teritorijā. Teritorijas plānojums tiek stipri sadrumstalots. Ņemot vērā pilsētas mērogu un to, ka īpašumi pieder daudz dažādām privātpersonām, nav iespējams prognozēt, kurā zemesgabalā tieši varētu attīstīties sporta būve, lai noteiktu tieši šai vietai funkcionālo zonējumu. Bet par sporta laukumiem detalizēts izvērtējums būs publiskās ārtelpas tematiskajā plānojumā.

L. Dimitrijeva: Vispārīgie apbūves noteikumi pašlaik ir atvērti.

K. Jansone: Mēs esam ierosinājuši diezgan daudz ko, ar nepacietību gaidām, kas no tā visa tiks ņemts vērā.

I. Sirmā: Cik mums ir informācija, tad šobrīd vispārīgie apbūves noteikumi netiks grozīti pēc būtības. Tādi būtiski grozījumi nav paredzēti. Varbūt šos priekšlikumus var krāt turpmākajiem grozījumiem. Šajā brīdī ministrija ir atbildējusi, ka nebūs būtiski grozījumi.

E. Kalniņa: Es domāju, ka nelieli sporta laukumiņi, kur bērni spēlē bumbu.... **Būtu nepieciešams laukums ar vairāk funkcijām.** Vienā reizē tas ir laukums/ publiskā telpa, kur spēlēt bumbu, trenāžieri, citā reizē tas ir tirdziņš. Skatos, ka šobrīd katrā rajonā reizi nedēļā grib zaļo tirdziņu.

K. Jansone: Vēlos parunāt par citām funkcionālajām zonām. Piemēram, mazstāvu dzīvojamās apbūves teritoriju, kas varētu būt aktuāla Čiekurkalna iedzīvotājiem. Vai daudzstāvu apbūves teritoriju.

V. Morozovs: Skatoties uz šī brīža teritorijas plānojumu, Imanta ir raibs deķis, kur principā var izvietot jebkuru no iestādēm, ka prezentācijā ir minēta, diezgan tuvu visiem apbūves veidiem. Rajonam, kur ir mazstāvu apbūve, ir iekrāsota jauktā apbūve, skatos, ka tiešām – blakus savrupmājām ir noliktava, gandrīz izgāztuve. Un tā ir oficiāli. **Mani kā Imantas iedzīvotāju un aktīvistu interesē, ko var darīt šīs lietas labā. Teiksim, ja teritorija pārsvarā paredzēta savrupmāju apbūvei, bet tai ir jauktas apbūves statuss. Vai var kaut ko darīt turpmāk? Varu nosaukt konkrētu teritoriju.**

I. Sirmā: Mēs apmēram zinām, par kuru teritoriju ir runa, jo Imantas gadījums ir īpašs. Kaut gan ir saglabājušies arī citi rajoni, kur ir iedibināta savrupmāju apbūve, kuru ieskauj padomju laika celtās daudzstāvu daudzdzīvokļu mājas. Jaunajā Rīgas teritorijas plānojumā mēs funkcionālo zonējumu esam nolēmuši pārskatīt. Mēs saprotam, ka šī savrupmāju vide ir saglabājama un saudzējama, jo tur ir cita prasība. Pirmkārt, aizsargāt ar funkcionālo zonējumu, ar atļautajām izmantošanām. Šobrīd Jūs redzat mūsu piedāvājumu. Varat izteikt viedokli, komentārus, kas šeit būtu maināms, lai sadzīves apstākļus iedzīvotājiem pēc iespējas nepasliktinātu.

V. Morozovs: Es gribētu izteikties par teritoriju starp Kurzemes prospektu, Jūrmalas gatvi un Beberbeķu ielu. Tā ir tipiska savrupmāju apbūves teritorija, bet tā ir iekrāsota kā jauktas apbūves teritorija. Es nerunāju par daudzstāvu mājām, bet par teritoriju, kura primāri izmantota savrupmājām, bet šobrīd var veikt visu ko un tur ir noliktava – izgāztuve. Mētājas veci betona blūķi. Es gribētu vairāk uzsvērt tieši šo teritoriju.

K. Āboliņa: Kāpēc pie daudzstāvu dzīvojamās apbūves joprojām netiek paredzēta daudzstāvu autostāvvietā, jo tā ir tikpat specifiska ēka, kā, piemēram, sporta būve vai lielveikals. Skatoties, kā Rīgā tiek mēģināts revitalizēt šos daudzstāvu dzīvojamus rajonus, vienmēr tiek secināts, ka nav kur automašīnas likt. Skaidrs, ka iedzīvotāji nevar sākt vienoties, tas aizņems gadus. **Pilsēta varētu koordinēti šo jautājumu atrisināt ar detālplānojumu, konkrētā vietā atrodot daudzstāvu stāvvietu, kas atbrīvotu visas zaļās zonas un celiņus un gājēju takas no stāvošām automašīnām.**

K. Jansone: Jūs jau pieskārieties mūsu nākamās diskusijas jautājumam. Attiecībā uz daudzstāvu autostāvvietām, tas atkal ir ierobežojums, ko mums uzliek Ministru kabineta noteikumi. Tāda funkcija kā daudzstāvu stāvvietas daudzstāvu dzīvojamās apbūves teritorijā nav paredzēta. Mums būs transporta attīstības tematiskais plānojums, kur tiks skatīts arī auto novietošanas jautājums. Ir jānosaka daudzstāvu autostāvvietām speciāla zona – jauktas apbūves centra teritorija vai transporta attīstības teritorija. Balstoties uz šo tematisko plānojumu, būtu skaidrs, kurās vietās ir nepieciešama funkcionālā zona, lai šo pakalpojumu attīstītu.

K. Jansone sniedz prezentāciju par otro diskusijas jautājumu – Esošo lielmēroga dzīvojamo rajonu mājām funkcionāli piesaistāmajos zemesgabalos nepieciešamā infrastruktūra un izmantošana.

K. Jansone: Vai ir jānosaka konkrēta platība apstādījumiem, labiekārtojumam? Vai ir jādefinē, kādiem labiem labiekārtojuma veidiem ir jābūt obligāti? Vai ir jānosaka tikai obligātais minimālais zemesgabala lielums?

K. Āboliņa: Šajā aprēķinā uzreiz ir redzams tas, ko minēju iepriekš – pilsēta caur šo tematisko plānojumu, labiekārtojuma definēšanu autostāvvietas uzliek uz iedzīvotāju pleciem. Nevis skatās kvartāla līmenī. Ja pilsēta to nerisinās kvartālu līmenī, bet skatīsies cik autostāvvietām jābūt katrai individuālai piecstāvu ēkai, tas nevar būt paralēli. Ja būs pie mājas šīs pilna mēroga vai samazinātais autostāvvietu skaits, nevienam vairs nebūs interese, ka tur stūrī ir autostāvvietas, kur likt mašīnas, tādā veidā atbrīvojot vietu cilvēkiem. Jāizvēlas – vai nu, vai nu. Tas nevar būt paralēli. Jārēķinās, ka cilvēki, kas dzīvo lielmēroga dzīvojamajos rajonos, cik var maksāt, tik var. Un maksātspējīgākie jau droši vien, ka ir pārvākušies kaut kur citur. Vai mēs varam likt nomāt lielāku, tāpēc, ka tie ir normatīvi. Vienkārši nav tādas naudas. Interesanti, kas būs, ja mēs liksim nomāt lielāku zemes gabalu tāpēc, ka tāds ir normatīvais regulējums.

Otrs priekšlikums, kur noteikt pilno vai samazināto autostāvvietu skaitu. Man priekšlikums to rēķināt nevis no individuālās mājas, bet no attāluma līdz pilsētas centram vai attālumam līdz sabiedriskā transporta pieturai, kas noteikti var samazināt vajadzību pēc mašīnām.

A. Felčins: Daudzviet teritorijās, kur ir mikrorajonu apbūve, būs nepieciešamība pēc zemes ierīcības. Piemēram, Imantā sadalot lielus zemes gabalus vai Purvciemā apvienojot piesaistāmos zemes gabalus. Vai tematiskais plānojums izvirza nosacījumus zemesgabala konfigurācijai?

K. Jansone: Tematiskajā plānojumā ar lielmēroga dzīvojamo mikrorajonu ir diezgan sarežģīti. Mēs saprotam, ka galvenais ierobežojums jebkādiem risinājumiem ir dalītā īpašuma struktūra. Līdz ar to pagaidām es nevaru konkrēti pateikt, kas tur būs.

I. Sirmā: Attiecībā par konfigurāciju, tā ir detalizētāka plānojuma izstrāde. Katrs kvartāls ir ar savu ēku izvietojumu un savu vēsturisko struktūru. Mūsaprāt, primāri ir jāvienojas par prasībām tieši funkcionāli piesaistāmam zemes gabalam attiecībā uz apbūves rādītājiem, ja tādus vajag noteikt. Otrkārt, minimālā nepieciešamā infrastruktūra, kas būtu iekļaujama funkcionāli piesaistāmā zemes gabala robežās. Tie ir divi būtiski jautājumi, jo šobrīd spēkā esošie apbūves noteikumi to neregulē. Šodien sanāksmē piedalās pārstāves no dzīvojamo māju privatizācijas komisijas, kuras ir iesaistītas piesaistāmo zemes gabalu koriģēšanas procesā. Lūdzu pakomentēt šī brīža situāciju ar dalīto īpašumu: kādas ir problēmas un kādas varētu būt sekas tam, ka tiek samazināti piesaistāmie zemes gabali, tādā veidā radot starpgabalus jeb privātīpašumā esošas zemes vienības, kas nav izmantojamas apbūvei.

S. Jasinska: Problēma ar šīm mājām ir milzīga. Ja mēs pārskatām šos zemes gabalus, tad lielākoties, paši iedzīvotāji vēlas, lai samazina šo gabalu līdz pašam minimumam. Tajā pašā laikā viņiem vairs nebūs, kur novietot automašīnu. Ir divu veidu cilvēki: vecās paaudzes cilvēki, kas nevēlas auto novietnes pie mājas un jaunās paaudzes cilvēki, kas vēlas tās turēt pie

mājas. Tur ir konflikts. Par zemesgabalu starpgabaliem – tā arī ir liela problēma. Pēc zemes ierīcības noteikumiem, mēs nedrīkstam atstāt šādus starpgabalus, kuri nebūs pēc tam funkcionāli izmantojami. Tas ir sarežģīts un ārkārtīgi grūti risināms jautājums.

J. Lejnieks: Lūgums parādīt to analītisko gruntsgabalu. Jūs parēķinājāt, tajā pelēkajā – cik dzīvokļi tagad var nolikt mašīnas? 70 vai 50 mašīnas var nolikt tajā pelēkajā gabalā? Tā skatoties 143 mašīnas tur nevar nolikt.

K. Jansone: Neparēķinājām gan.

J. Lejnieks: Iedzīvotāji būtu ar mieru maksāt par to zaļo teritoriju, bet viņi saprot, ka viņiem patlaban nav nekādas izredzes pārvērst zaļo gabaliņu par stāvvietām. Līdz ar to viņi negrib maksāt par to, ko viņi maksā, bet nevar izmantot tam, ko viņiem vajag. Tur tā problēma.

D. Zamurajeva: Domāju par autostāvvietu jautājumu. **Ja uz to skatās horizontāli, tad sanāk diezgan traki – vai nu jāstāv uz apstādījumiem vai gājēju pārejām un nepietiek vietas. Ja uz to skatās vertikāli un ceļ daudzstāvu, tas sanāk lētāk, nekā horizontāli izvietot.** Piemēram, Imanta, Zolitūde, Mežciems, visur ir pietiekami daudz zaļās zonas, bet ir neizmantojamas. Cilvēki tur neiet un neko nedara. Šādās vietās varētu būvēt daudzstāvu autostāvvietas. Un tad pārējās vietās risināt ar soliņiem, labiekārtotām zaļajām teritorijām. Veicināt, ka cilvēkiem ir telpa, kur iziet ārā. Saprotu, ka, uzliekot soliņu, tur var ikviens sēdēt un uzvesties skaļi, savukārt to var risināt ar skaņu barjerām, veidojot apstādījumus. Veidot vidi tādu, lai būtu gan viens, gan otrs un maksimāli viens otram netraucētu.

V. Morozovs: Analizējot konkrēto zemes gabalu, varu teikt, ka pelēkā autostāvvietā nekādā gadījumā neder lielizmēra stāvvietai. Tas ir braucamais ceļš un vakaros tas ir pilns ar mašīnām. **Ja būtu iespēja pārvietot stāvvietas uz kādu centralizētu vietu (vertikālu vai horizontālu), ne tikai konkrētai mājai, bet vairākām mājām, tas būtu ideāli.**

J. Lejnieks: Ķengaragā cilvēki nav spējīgi samaksāt esošo nodokli. Tas nav reāli, ka viņi maksātu par daudzstāvu autostāvvietu, jo bez maksas viņiem neviens to nepiedāvās. **Maksas stāvvietā neder.** Cilvēkam vajag pie mājas, plāknē, pārrēdzami un bez maksas. Tiklīdz ir jāmaksā par daudzstāvu autostāvvietu, jautājums, kurš investēs. Investoram nebūs interese investēt, kur peļņa būs pēc daudziem gadiem. Līdz ar to daudzstāvu autostāvvietas –paliek akadēmisks piedāvājums.

A. Ločmanis: Māja piemērā ir māja, kurai es blakus nodzīvoju 11 gadus. Tas man rosināja pārdomas par pakalpojumu brīvajā teritorijā. Vai ir saprātīgi noteikt, ka katrai ēkai brīvajā teritorijā jābūt rotaļu laukumam u.c., jo vēsturiski tā ir infrastruktūra, kas ir kopēja visām apkārtējām mājām. **Saprātīga prasība būtu, ka pie jaunas apbūves būvniecības publiskajai infrastruktūrai būtu jābūt pieejamai arī pārējiem.** Šobrīd, kur daudzdzīvokļu mikrorajonos tiek iebūvētas jaunas ēkas, gandrīz vienmēr rotaļu laukumi un visa publiskā infrastruktūra tiek norobežota tā, lai neviens, kas tajā ēkā nedzīvo, netiktu aicināts vai nejustos aicināts.

Par daudzstāvu autostāvvietām es pilnīgi piekrītu J. Lejniekam.

I. Purmale: Šeit mēs nonākam pie kompleksās plānošanas. Lai būtu kopējā infrastruktūra, tas ir jāskata vismaz kvartāla robežās. Saprotu, ka arī dzīvojamo māju privatizācijas komisija, izvērtējot piesaistāmo zemesgabalu korekciju samazinājumus, strādās tematisko plānu vismaz kvartāla robežās. Normāli būtu, ja pašvaldība spētu atpirkt šīs piesaistāmās daļas un publisko infrastruktūru uzturēt. Diez vai tā notiks. Viss ir jāatpērk no privātīpašniekiem. Diez vai mēs to varēsim tuvākajā laikā atrisināt. Šie tematiskie plānojumi pirmie liks par to visiem domāt.

A. Ločmanis: Pirms nedēļas Pilsētas arhitekta birojs prezentēja pētījumu par mikroklimatu un citām parādībām, ko viņi pētīja mikrorajons un A.Feļtins to ieskicēja. No daudziem aspektiem mazākās plānošanas vienība varētu būt kvartāls, bet, mūsaprāt, tur ir daudz tiesisku regulējumu ierobežojumu. Uz jautājumu – vai pie patreizējā tiesiskā regulējuma to var izdarīt, Pilsētas arhitekta biroja pārstāvji teica, ka var. Varbūt A.Feļtins var pakomentēt?

A. Feļtins: Mums šīs lietas ir jāsavieto ar zemes ierīcības lietām. Kvartāls jāzonē ar vismaz trīs dažādām zonām, kuras ir pakārtotas tam, kam pieder faktiskās lietotāja tiesības. Piesaistāmais zemes gabals attiecas tikai uz iedzīvotājiem. Pagalms varētu attiekties uz sešām apkārtējām mājām. Un viss, kas ir pa vidu, attiecas uz 30 mājām. Tā bija konceptuāla vadlīnija, ko mēs mēģinām izdiskutēt tagad. Vai ekonomiskā situācija ļaus mums pašvaldībai saņemt kaut kādas daļas no tiem īpašumiem? Kaut vai dalīt to ar iedzīvotājiem vai privātīpašniekiem, lai var investēt. Mūsu uzdevums bija uzlikt konceptuālu ietvaru pasākumu īstenošanai, ja mēs domātu kompleksi par kvartālu.

E. Kalniņa: **Par izdalīto teorētisko materiālu. 9 stāvi, 50% mašīnas un 13% cilvēku dzīvesvietas.** Tad varbūt plānojam nevis dzīvojamos rajonus, bet garāžas ar pāris puķu podiem. **Tā proporcija būtu jāmaina.** Ir redzēts Vācijā, kur vecie rajoni, pilsēta varētu piedāvāt autostāvvietas ar vīteņiem. Zaļumus vajadzētu pie mājas.

I. Sirmā: 50% izriet no prasībām autonomvietnēm uz vienu dzīvokli, kas ir sarēķināts atbilstoši šī brīža automobilizācijas līmenim, kāds ir Rīgā. ~ 400 mašīnas uz 1000 iedzīvotājiem, kas ir viena mašīna uz vienu dzīvokli. Šajos apstākļos mēs rēķinām, ka nav ekonomiski izveidot pazemes vai daudzstāvu autostāvvietu, tāpēc šī vienkārši ir virszemes stāvvietu un tāpēc arī sanāk tā proporcija tik liela. Šie 13% ir 9 stāvu ēkas apbūves laukums.

L. Dimitrijeva: **Vēlos pievienoties viedoklim, ka šīs teritorijas ir jāskata kvartāla ietvaros, jo skaidrs, ka vienai mājai to atrisināt nevar.** Zinot iedzīvotāju ieradumus, piekrītu, ka daudzstāvu stāvvietas nebūs risinājums. Iedzīvotāji grib redzēt mašīnu sev tuvumā un neies no rīta papildus metrus uz daudzstāvu stāvvietu.

I. Sirmā: Šī brīža esošā situācija rāda, ka esošās maksas stāvvietas, ko privātīpašnieki ir ierīkojuši, stāv pustukšas, jo iedzīvotāji nevēlas par to maksāt.

L. Dimitrijeva: Tas, kas jārisina un ko varēja redzēt foto fiksācijas: operatīvā transporta piekļuve, jāatbrīvo pagalmi no autostāvvietām. Tematiskais plānojums varētu parādīt visu šo problēmu spektru, veidojot arī šīs jaunās zemes vienības.

M. Simvulidi: Par autostāvvietām. Uzskatu, ka nav normāli, ka ir autostāvvietu normatīvi. **Ja cilvēki grib uzturēt automašīnu, lai tie arī maksā par autostāvvietām, bet nav jāmaksā tiem, kas nevēlas uzturēt automašīnas.** Jo vairāk autostāvvietu izbūvēsim, jo vairāk automašīnu iegādāsies, arī vienas ģimenes ietvaros būs divas automašīnas. Nekad nebūs tā, ka visiem pietiks vietas. Daudzās citās Eiropas pilsētās (Viļņā, Maskavā, Berlīnē, Mīnhenē, Londonā) **ir pieejamas koplietošanas automašīnas**, kad vairāki cilvēki var izmantot vienu automašīnu, saskaņojot savā starpā laikus. Ja cilvēkam nepieciešams automašīnu lietot divas reizes nedēļā, kāpēc tā visu laiku būtu jātur zem logiem? **Būtu pareizāk automašīnas glabāt apakšzemē, lai neaizņem vietu virszemē.** Virszemes autostāvvietas ļoti slikti izskatās.

L. Līce: Par piesaistāmajiem zemes gabaliem. **Varbūt var darīt tā, ka lielās, zaļās teritorijas, kas ir iekškvartālos, atdala atsevišķi ar rekreācijas zonējumu, ko varētu izmantot visas mājas.** Vienīgi par sadalījumu ir sarežģījumi. Cik un kurš maksās? Vai īpašniekam būs kāda peļņa no šīs teritorijas, ko varēs nosaukt par zaļo zonu? Šobrīd viņš saņem maksu par visu. Ja mēs to izdalīsim atsevišķi kā mājai nepiesaistītu, es domāju, ka būs diezgan daudz zemes īpašnieku sūdzību.

D. Zamurajeva: Iespējams, ka es atbalstu utopisku variantu, bet – **ja mēs darīsim, kā vienmēr esam darījuši, tad nekas nemainīsies.** Tagad mainās veids, kā cilvēki strādā, piemēram, no birojiem pāriet uz kopā strādāšanas telpām. Vai no privātām mašīnām pāriet uz mašīnām, ko vairāki cilvēki dala vienkopus. Līdz ar to mums šobrīd ir iespējams izveidot jaunus veidus, kā cilvēkiem darīt. Piemēram Imantā un Zolitūdē. Mēs nekad nepieļautu, ka centrā Vērmanparks ir pilns ar mašīnām. Pie jebkuras piebrauktuves stāv mašīnas. Centrā kaut kāds regulējums ir. Kāpēc to nevar reglamentēt rajonā? Un tad cilvēki to risinās atkarībā no tā, kāda būs situāciju. **Šobrīd Imantā vai citā rajonā tas izskatās kā autoparks. Skaidrs, ka tur neattīstās kopienas vai kaut kādas patīkamas vietas. Kāpēc lai tur cilvēki gribētu uzturēties ilgāku laiku, kā tas ir nepieciešams?** Šobrīd ir iespēja veidot pilsētu tādu, kādu mēs to gribam redzēt, lai mums nav vienmēr jāsaka: kāpēc ārzemēs tā ir, bet pie mums tā nav? Bet ko mēs esam darījuši, lai tā būtu? Es, protams, saprotu visus apsvērumus, nauda u.t.t. Bet ja mēs uzliekam utopisku virzienu un nonākam kaut kur pa vidu, tas jau ir labi. Bet, manuprāt, ir jāiet uz priekšu un jāattīstās, nevis jāmēģina iziet no situācijas, kā vienmēr ir bijis.

K. Jansone: Problēma ir tāda, ka ne zeme, ne ēkas nepieder pašvaldībai. Utopiskais risinājums būtu atgriezties tajā situācijā, kad šie rajoni teika veidoti. Ēkas un zemi pārņem pašvaldība, visu izplāno, izprojektē, ierīko, ir kur nolikt automašīnas, ir pietiekama zaļā teritorija. Mēs arī iepriekš esam veikuši šādus teorētiskus aprēķinus uz konkrētām vietām un rēķinājām par pamatu ņemot Purvciemu. Vai ir iespējams nodrošināt zaļās teritorijas, stāvvietas pie esošās apbūves, pie esošā zemes gabala lieluma. Un konstatējām, ka ir iespējams – var nodrošināt 100% stāvvietu nodrošinājumu, zaļās teritorijas, visu var izdarīt. Vienīgais nosacījums, zemei nav īpašumu robežu. Mēs paņemam kvartālu kā vienu lielu zemes gabalu, pārplānojam un

visam pietiek vietas, bet tas ir nereāli. Zeme pieder “n” cilvēkiem, ēkas pieder vēl “n” cilvēkiem. Ja cilvēki nespēj vienoties par ēkas siltināšanu, kā kvartāls vienosies par teritorijas pārplānošanu?

I. Sirmā: Vēl ir jāņem vērā, ka mēs tematiskā plāna ietvaros varam mazliet pafantazēt par tēmu, bet teritorijas plānojums ir Rīgas domes saistošais dokuments un saistošie noteikumi, kas uzliek pienākumu un atbildību visām pusēm, t.sk., zemes īpašniekiem. Un ja viņiem tiks uzlikts nesamērīgs ierobežojums, tad šo teritorijas plānojumu apstrīdēs un mēs nekur netiksim. Jebkuras diskusijas mērķis ir panākt tādu kompromisa risinājumu, kas ir daudz maz reālistisks. Mēs neesam pret šādām avangardiskākām idejām, visi saprotam, ka ir jāiet uz ideālo mērķi, bet ir jāatrod atbilstoši līdzekļi.

K. Āboliņa: Man vēl piebilde pie pagalmu lietošanas un atbilstošiem līdzekļiem. **Galvenais laikam ir komunikācija.** Vecpiebalgas aizsardzības plāns teicami parādīja, ka ar nepareizu komunikāciju ļoti ātri var panākt ļoti asu iedzīvotāju pretreakciju. Ja Rīgā sāk ar to, ka pie mājas nevarēs turēt mašīnas, Jums būs jāiet 200 metri līdz stāvvietai, tad atbildes reakcija ir viennozīmīgi skaidra. Tas, kā to var sākt risināt, ir laba komunikācija, nauda apkaimju forumiem ir, tur parādīt visus tos ieguvumus, **ko iedzīvotāji un lielmēroga dzīvojamie rajoni var iegūt, ja mēs darītu savādāk.** Komunikācija attiecībā uz cilvēkiem ir pati svarīgākā. Mēs jau iesniedzām priekšlikumus no viena projekta attiecībā uz zaļajām teritorijām. **Kopienu dārzi ir attīstāmi.** Šajās mājās nedzīvo tikai auto īpašnieki un bērni. Tur dzīvo vēl dažādi citi cilvēki, bet ārā var iziet tikai bērni. Vai ir kāda vieta, kur mammai, kas visu dienu ir auklējusi bērnu, iziet ārā pasēdēt un palasīt grāmatu (ne rotaļu laukums). Tāpat arī pensionāriem – ja būtu kopienas dārzi un ierādīta kāda vieta, kur nodarboties ar dārzkopību, lai nav jānodarbojas ar partizānu dārzkopību, ko mēs redzam gandrīz pie ikvienas mājas Purvciemā, Ķengaragā, kur sastādīti pat rabarberi. Tas ir jautājums par kvartāla plānošanu, kas var būt pilnīgi citā kvalitātē, ja parāda tās pozitīvās puses. No iedzīvotājiem var dabūt citas kvalitātes atsaucību.

I. Sirmā: Labie piemēri jau ir. Šajā virzienā ļoti labi darbojas Rīgas Austrumu izpilddirekcija. Savulaik ir ideju apkopojums “Pagalmu renesanse” un D.Pavlova kungs pats stāstīja, ka ir labie piemēri, kad iedzīvotāji spēj savā starpā vienoties par piesaistītā zemes gabala labiekārtojuma risinājumiem. Pilnībā piekrītam, ka pašvaldībai ir jāveic ļoti liels informējošais darbs. Tas ir gan Rīgas domes Pilsētas attīstības departamenta, gan izpilddirekciju, gan visu pārējo iesaistīto Rīgas domes struktūrvienību uzdevums.

E. Čulkstēns: Vēlos atgādināt vēl vienu problēmu par autostāvvietām. Atbilstoši starptautiskām konvencijām invalīdus nedrīkst diskriminēt. **Daudzstāvu daudzdzīvokļu ēkās dzīvo arī invalīdi. Pie šīm ēkām būtu nepieciešamas invalīdu autostāvvietas.** Pašlaik šī ir problēma, kas vispār nerisinās. Iedzīvotāju biedrības nevar savākt parakstus, lai ierīkotu invalīdu stāvvietas. Manuprāt, vajadzētu būt noteikumiem, kur pašvaldība jau uzliek par pienākumu pie mājām veidot invalīdu autostāvvietas.

I. Purmale: Es vēlos precizēt, kam pašvaldība uzliek šīs invalīdu stāvvietas izveidot? Iedzīvotājiem?

E. Čulkstēns: Īpašniekiem. Jo tur ir dzīvojamā māja un teritorija, kas ir domājamās daļās dzīvokļu īpašniekiem.

I. Purmale: Tad jau sanāk, ka iedzīvotājiem.

E. Čulkstēns: Jā. Šī problēma nerisinās, pašlaik ir strupceļš.

K. Jansone: Man šķiet, ka tas virziens, kas šobrīd sāk iezīmēties – ēkai ir vajadzīga brīvā zaļā teritorija, kas nodrošina piekļuvi pie ēkas un elementārus dzīvojamās vides kvalitātes elementus. Vai risinājums varētu būt, ka šīm daudzdzīvokļu ēkām (izvērtējot pēc katra konkrētā mikrorajona kvartāla īpatnībām) kaut kādai ēku grupai tiek noteikta normatīvā brīvā zaļā teritorija, kas nodrošina nepieciešamo labiekārtojumu un pārējā zemes daļa tiek atvēlēta īpašniekiem, ar nosacījumiem, ka tur ir nepieciešamas autostāvvietas, citas funkcijas. Un tālāk ir zemes īpašnieku un iedzīvotāju vienošanās. Ka normatīvais ierobežojums uz daudzdzīvokļu mājām ir brīvā zaļā teritorija un viss.

P. Jaunzems: Lai uzlabotu dzīves telpas kvalitāti, varbūt ir lietderīgi paskatīties, kā tas notiek citās zemēs, kur šie jautājumi ir atrisināti ļoti veiksmīgi. Viens piemērs, kā to dara Japānā. Saprotu, ka mums te ir sava specifika, bet es nešaubos, ka ir tādi veiksmīgi precedenti, kas būtu jāpārnes uz mūsu pilsētu. **Vēlos akcentēt, ka, iespējams, maksimāli izmantot to pieredzi, kas jau veiksmīgi darbojas pasaulē.**

K. Jansone: Ir daudz un veiksmīgi piemēri, kā revitalizēt lielmēroga dzīvojamo namu kvartālus. Bet diemžēl viss atduras pret īpašumu struktūru, kas Latvijā kā valstī ar savdabīgu, no daudzām pasaules valstīm atšķirīgu vēsturi, tomēr uzliek milzīgu ierobežojumu jebkādam darbībam ar kvartāliem, jo katram no kvartāliem ir simtiem iesaistīto personu, kam jāvienojas savā starpā. Problēma ir tāda, ka tas nav pašvaldības ziņā tur kaut ko izdarīt. Pašvaldība nevar iejaukties privātīpašumā.

I. Purmale: Jūs pieminējāt Japānu. Varbūt varat paskaidrot, kā tad tur ir?

P. Jaunzems: Esmu tēlnieks, piedalījos vienā projektā, kur ir daudzstāvu dzīvojamās mājas un noslēgts iekšpagalms. Iekšpagalmā tika izveidots skulptūrdārzs, muzejs. Visi apkārtējo māju iedzīvotāji pa logiem un izejot ārā pastaigājoties pa dārzu, var baudīt. Tur nebija automašīnas, bet stādījumi, zaļumi, tematiski pa gadalaikiem. Stādījumi, kas simbolizē, pavasari, rudeni, ziemu, vasaru. Arī skulptūras bija tematiskas pa gadalaikiem. Manuprāt, tas ir humāns risinājums. Grūti teikt, vai tas ir pie mums iespējams. Man tas bija jaunums, Rīgā nekur nekas tāds nav. Es domāju, ka pasaules pieredze ir veiksmīga gan par autonomvietnēm, zaļajām zonām, ārtelpas kvalitātēm. Vajadzētu maksimāli izziņāt šos veiksmīgos gadījumus un izmantot.

I. Sirmā: Es domāju, ja cilvēkam ļautu izvēlēties, kur dzīvot – savrupmājā vai daudzdzīvokļu mājā, vairums, kā rāda arī aptaujas rezultāti, izvēlētos savrupmāju. Mēs runājam arī par tām iespējām, ko katrs esam spējīgi samaksāt.

Es vēlos vadināt uz noslēgumu. Tomēr vēl ir pēdējais jautājums – vai ir kaut kāda aktuāla tēma, kas Jums ir svarīga, ko šodien nepārrunājām. Tieši saistībā ar mājokļiem. Mēs ļoti gribētu dzirdēt, ja ir kādi priekšlikumi par tēmām. Tad mēs konkrēti skatītos, kādas ir mūsu Departamenta iekšējās iespējas par citām tēmām diskutēt citu reizi.

M. Simvulidi: Es domāju, ka **obligāti vajadzētu paredzēt, lai pie visām mājām ir slēgta velonovietne, arī bērnu ratiņu novietošanai. Arī drošas velonovietnes viesiem.**

I. Sirmā: Varbūt ir vēl kāda cita tēma? Mums pašiem bija padomā trešā tēma, kuru mēs šodien nepaspēsim – plānotās apbūves teritorijas un tām nepieciešamā infrastruktūra, kas ir lielāka un nozīmīgāka mēroga ziņā tēma. Varbūt kāda konkrēta teritorija, kam vērst uzmanību?

E. Kalniņa: Man no Jumpravsālas biedrības lūdza uzzināt, kurā brīdī varēs runāt par ēku lielumu dārziņu teritorijās. Vai tās ir pagaidu ēkas, pie mazākām?

I. Sirmā: Par dārziņu tēmu mēs plānojam diskutēt padziļināti un šī ir tēma, kas tiek skarta Publiskās ārtelpas tematiskajā plānojumā. Jūsu klubs arī piedalās šajā diskusijā. Tuvākajā darba grupā, kas ir plānota nākamnedēļ, skatīsim šo tēmu.

J. Golunovs: Atgādināšu, ka ne vienreiz vien ir salīdzināta Skandināvijas valstu pilsētvide ar Rīgu un siltumslodžu blīvuma ziņā. Jāsaka, ka vēsturiski Helsinkos un Stokholmā sen jau zeme bijusi dārgāka, kā pie mums un arī pilsētībūvniecība tāpēc savus citus akcentus pieņēmusi. Slodžu blīvums minētajās divās Skandināvijas pilsētās ir divreiz lielāks, kā Rīgā. Tas nozīmē, ka **mēs dzīvojam plaši, līdz šim būvniecība ir bijusi diezgan izklaidēta un tās funkcijas ir mazākā zemes apgabalā. Kāda infrastruktūra ir nepieciešama jaunajiem rajoniem?**

I. Sirmā: Jūs iesākat ļoti labu tēmu. Par to tika domāts jau ilgspējīgas attīstības Stratēģijā, nosakot kompakto pilsētas modeli. Ideja par to, ka ir jāintensificē un jāapgūst jau esošās apbūves teritorijas. Ja mēs runājam par enerģētikas aspektu, tā ir padziļinātāka diskusija.

K. Āboliņa: Man diezgan liels lūgums – **skatīt sarukšanas fenomenu kā kontekstu jebkuram tematiskajam plānojumam, kas var pagriezt jebkuru plānoto aktivitāti pilnīgi citā virzienā dēļ tā, ka mums ir sarūkošs iedzīvotāju skaits, tāpat kā visā Austrumeiropā. Ja mēs gribam augt, no kurienes mēs ņemsim tos, kas te nāks iekšā.**

A. Ločmanis: Gribu vērst uzmanību, ka sarukšanas faktors ir jāvērtē uzmanīgi, jo viss ir atkarīgs no mēroga. **Ja mēs skatāmies Rīgas robežās, tad statistiski iedzīvotāju skaits sarūk. Ja mēs skatāmies plašāk, uz pierīgu, tad kopumā reģions ir ar augošu tendenci.** Tāpēc šis sarukšanas princips ir jāizvērtē, ko mēs Stratēģijā vērtējam, bet tas nav tik viennozīmīgs.

I. Purmale: Gribu teikt lielu paldies visiem, ka atradāt laiku un atnācāt, paldies par darbu, domāju, ka bija ļoti konstruktīva diskusija. Jautājumi ir daudz. Ja kaut kas vēl ienāk prātā vēlāk, vienmēr gaidām uz e-pastu. Teritorijas plānojumam ir jābūt gatavam 2018.gadā, tas nozīmē, ka termiņš vairs nav garš. Šis ir pēdējais sabiedrības līdzdalības pasākums, kas ir mūsu iniciētais, mums priekšā ir vēl daudz pasākumu un procedūru, ko nosaka normatīvie akti. Tā kā mēs ejam divos etapos: Tematiski plānojumu un teritorijas plānojums, tad laika nav daudz. Šobrīd mēs esam gatavi runāt par septiņiem tematiskajiem plānojumiem, līdz gada beigām jātiek galā ar visiem 11. Skatīsimies, kādas būs iespējas. Mēs ļoti gribētu ar jums izdiskutēt arī pārējos tematiskos plānojumus, kas šobrīd nav tādā gatavības stadijā. Mēs no termiņiem nevaram atkāpties. Gada beigās visām tematisko plānu redakcijām ir jābūt gatavām, lai varētu nodot sabiedrības vērtējumam. Nākamā tikšanās reize ir nākamā piektdiena, kad runāsim par ūdeņu teritorijām. Uz tikšanos! Paldies!

Sanāksme tiek slēgta plkst.11.50

Sanāksmes vadītāja,
Rīgas domes Pilsētas attīstības departamenta
Pilsētvides attīstības pārvaldes vadītāja,
direktora vietniece pilsētvides attīstības jautājumos

I. Purmale

Sanāksmes protokolētāja,
Rīgas domes Pilsētas attīstības departamenta
Pilsētvides attīstības pārvaldes Teritorijas plānojuma nodaļas
Galvenā projektu vadītāja sabiedrības līdzdalības jomā

S. Kalvīte